

Eind april gingen negen Nederlanders en twee Belgen bij Narva in Estland te voet - op een andere manier gaat dat op het moment niet - de grens over naar Rusland. Wie de lange brug die beide landen verbindt achter zich heeft gelaten kan de indruk krijgen in een andere wereld te zijn beland. En in zeker opzicht is dat wellicht ook zo.

Maar ook weer niet – ook daar zoeken mensen hun weg door het dagelijkse leven, met z'n hoop en z'n verdriet, z'n teleurstellingen en z'n vreugden. En ook daar hebben mensen hun weg gevonden naar niet alleen de Russisch-Orthodoxe kerken met hun zachte kleuren, ronde vormen en gouden koepels, en vol goud-omlijste iconen, gezang en rode kaarsen, maar ook naar de richting die de uiterlijk zoveel soberder ingerichte Christengemeenschap kan wijzen, als het gaat om zin vinden in en zin geven aan dat 'dagelijkse leven'.

Het was voor mij een diepe vreugde om daarvan zowel in het dagelijkse leven in de miljoenenstad Sint-Petersburg als tijdens de feestelijke dagen in de aula van de kleine Vrijeschool in de buitenwijk Poroschkino ter gelegenheid van de wijding van de cultusruimte van de Christengemeenschap in het 'datsja-dorp' Olgino, iets te mogen meemaken.

De krachtige, vrolijke en spontane priester Annushka Geyer ontpopte zich als ook een onvermoeibare en geanimeerde tolk, zowel tijdens de dagreis naar de Sofiakathedraal in Novgorod - waar Sofia is afgebeeld met rode vleugels, i.t.t. op de icoon in de eveneens in de 11e eeuw gebouwde Sofiakathedraal in Kiev, waar zij troont boven zeven op de aarde rustende treden -, als tijdens voordrachten en optredens en bij alle vragen die we hadden.

Daarnaast bleken we ondanks de taalbarrière tussen de deelnemers (zo'n 85 in totaal, het merendeel afkomstig uit één van de Russische gemeentes) sowieso wederzijds te beschikken over een gemeenschappelijke taal die maakte dat we ons van harte verbonden voelden met elkaar.

Dat kwam alleen al tot uitdrukking in de prachtig ogende en heel smakelijke (warme) maaltijden die ons door een team van

vrijwilligers werden voorgezet in de aula, maar zeker ook door de Mensenwijdingsdienst waarmee de dag begon in diezelfde aula, gevolgd door een heerlijk ontbijt, voordrachten en ontmoetingen!

En vooral vond het z'n uitdrukking in het samen zingen – of dat nu de ter plekke geleerde meerstemmige Russische liederen voor in de dienst betrof, de tijdens een concertje voorgedragen liederen of, op 4 mei, het spontaan uit volle borst ingezette 'Freude, schöne Götterfunken' terwijl de ministranten en vier priesters (twee uit Duitsland, één uit Nederland en één uit Rusland) de propvolle cultusruimte

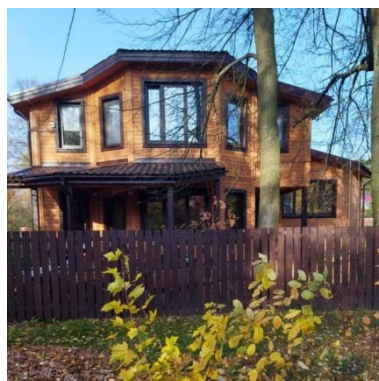
verlieten na de dienst die was gevolgd op de wijdings-handeling door Dieter Hornemann. Een wijdingshandeling die in al z'n schijnbare eenvoud aarde, water, lucht en vuur in alle windstreken omvatte in hun wezenlijke kwaliteiten en die verbond met deze plek in de fysiek-aardse ruimte.

De brief met goede wensen van 'Oberlenker' Christward Körner die de dag ervóór werd voorgelezen vat in wezen precies samen wat er daadwerkelijk gebeurde tijdens deze feestdagen ter gelegenheid van de wijding; we kwamen over grenzen - ook over de grens tussen leven en dood, zo kwam het me voor - bij elkaar uit alle windstreken, om zaden van vreugdevolle liefdevolle vrede te laten ontkiemen, in onze harten en daarmee in deze wereld.

De dodekaëdrische grondsteen met daarin de 12 steentjes uit de Apocalyps plus de wensen en intenties die wij allen op briefjes hadden mogen schrijven, werd als tastbaar symbool daarvan in de aarde gelegd, naast het houten huis waarin de kapel zich bevindt.

Ik voel me gezegend dat ik er daar, zowel in die miljoenenstad, als in de Vrijeschool in de buitenwijk, als in Olgino in die kleine kapel ten noordwesten van die historierijke stad, 'in levenden lijve' bij mocht zijn.

Heleen de Weger, Zutphen/Brummen